

[Hanns Reintoft.]
 tær, der beklageligvis ofte formulerer, at det er dets hovedopgave både nationalt og internationalt at kæmpe for de besiddendes interesser.

Vi er ganske enige i — og det må man være, hvis man kender en smule til det — at dødsstraffens generalpræventive virkning er lig nul. Al kriminologisk forskning viser, at generalprævention i det hele taget ikke har megen virkning, og at man mange gange blot har brugt dette argument for at øge strafferammerne.

Det er altså vor opfattelse, at kriminalitet, også alvorlig kriminalitet, i et normalt samfund ikke kan medføre, at man mister retten til sit liv, og vi finder selvfølgelig, at hele dødsstrafprocessen er uværdig for hele samfundet og selvfølgelig grusom over for den dømte.

Når det er sagt, er der alligevel et par ting, som vi finder bør understreges, for vi vil ikke sige, det er sådan, at vi ikke mener, man nogen sinde kan forbryde sit liv. Det er vores opfattelse, at de, der gav ordre til masseudryddelsen i Hitlers dødslejre, de, der for få år siden gav ordre til, at man myrdede 500.000 mennesker i Indonesien på 3 uger, de, der lige nu har sørget for, at der blev myrdet 80.000 mennesker i Chile, og de, der har bombet Vietnamlandsbyer ud, alle disse mener vi har tabt retten til deres liv, og vi mener i hvert tilfælde, at man må underkaste sig folkets domstol. Jeg siger det ikke for at dramatisere, for det er lykkeligvis ikke dansk ret og situation lige nu, og vi mener, at som det er i Danmark for øjeblikket, da vil vi støtte det socialdemokratiske forslag, fordi vi finder det menneskeligt og rigtigt.

Jeg vil dog samtidig gerne opfordre til, at vi ikke i denne debat forfalder til pladderhumane floskler og en vis følelse af selvglæde over, at vi er så menneskelige. Ét er nemlig at afskaffe dødsstraffen, et andet er, hvad man sætter i stedet. Det er nævnt flere gange her, at man har afskaffet dødsstraffen f. eks. i Vesttyskland og Sverige. Jeg ved ikke, om Vesttysklands forsøg med mennesker, hjerneoperation på Ulrike Baader-Meinhof o. lign., der er politisk kriminelle, jeg ved ikke, om det er mere humant end en dødsstraf. Jeg ved ikke, om de betonbunkers med isoleringsceller, de har i Sverige, som jeg blev meget rystet da jeg så , er

humane straffeforanstaltninger, og om man egentlig er så human, når man sætter det i stedet for.

Jeg ved ikke, hvor mange der har set vores egen livstidsgang ude på Vridsløselille statsfængsel. Det er selvfølgelig nok bedre end dødsstraf, men jeg tror ikke et øjeblik, vi skal forfalde til at tro, at vi har en human strafferetspleje af den grund. Hvis vi erstatter en umenneskelig dødsstraf med noget, må den erstattes med noget andet end et umenneskeligt liv. Dødsstraffens afskaffelse må betyde en eksistens for dem, der i stedet for fængsles på livstid.

Lad mig så til slut sige, at en menneskelig strafferetspleje er tegn på høj menneskelig og etisk standard i vort samfund, og jeg tror netop, at folkettinget må være meget opmærksom på det og gå i spidsen med det, for stemninger kan meget let opstå i en befolkning også ved mindre alvorlig kriminalitet, hvor man kræver straffene skærpet, hvor der må være en politisk bevidsthed i de ledende organer, i et land, der sætter stop for og sørger for, at menneskeligheden er til stede.

Flygaard (DR):

Hovedparten af retsforbundets folketingsgruppe finder, at dødsstraf af etiske grunde ikke bør anvendes som straf for nogen i vore to straffelove nævnte forbrydelser. Ej heller vi kan se hverken generalpræventive eller specialpræventive grunde til at opretholde dødsstraf overhovedet i vor straffelovgivning. Livsvarigt fængsel må være afskrækkende nok til at afholde eventuelle potentielle lovovertrædere fra deres forehavende.

Et mindretal, Flygaard, deler ikke lovforslagets opfattelse og mener, at den nuværende lovgivning skal fortsætte på det pågældende område.

Ordføreren for forslagsstillerne (Tastesen)

(S):

På socialdemokratiets vegne takker jeg for den forholdsvis positive modtagelse, forslaget har fået. Takken gælder også dem, som har givet negative synspunkter over for forslaget til kende. Baggrunden for, at vi har fremsat forslaget, er jo netop at give folkettinget anledning til en principiel stillingtagen så mange år efter, at man sidst havde lejlighed hertil, nemlig i 1952.